

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **V.M.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátkou Marií Kurkovou,
sídlem Školní 10, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-30631-4/SO-2018,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-30631-4/SO-2018, **se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-30631-4/SO-2018, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

vnitru, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 2. 2018, č. j. OAM-8368-14/DP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a to pro nesplnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo v souladu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uvedeno zákonné ustanovení, podle něhož byla žádost žalobce zamítnuta. Výrok obsahoval toliko § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v němž jsou uvedeny pouze podmínky pro zamítnutí žádosti, přičemž žalovaný uvedenou vadu napadeným rozhodnutím nenapravil.
3. Dále žalobce namítal, že již správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel z neaktuálních podkladů ohledně výše jeho příjmů, jelikož tyto podklady byly starší 180 dní v rozporu s § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 2. 2018 a potvrzení o příjmech bylo ze dne 15. 6. 2017. Žalobce měl být tudíž vyzván podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, nebo podle § 50 odst. 2 téhož zákona k poskytnutí potřebné součinnosti.
4. Zdůraznil, že měl být správním orgánem prvního stupně před vydáním prvostupňového rozhodnutí upozorněn na nedostatečnost předloženého dokladu o příjmech (okruh společně posuzovaných osob a neakceptování nájemní smlouvy v části prokázání skutečných nákladů na bydlení). K tomuto dodal, že údělem správních orgánů je služba veřejnosti, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013-58.
5. Žalobce konstatoval, že správní orgán prvního stupně nesprávně určil okruh společně posuzovaných osob a následně nesprávně provedl výpočet určující částky. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za společně posuzované osoby považují pouze osoby pobývající na českém území v rámci dlouhodobého pobytu. Syn žalobce se narodil dne 18. 7. 2017, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 2. 2018, tudíž syn žalobce nemohl být společně posuzovanou osobou v rámci žádosti žalobce, jelikož v předmětnou dobu nedisponoval dlouhodobým pobytovým oprávněním. Řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu syna žalobce bylo zastaveno usnesením ze dne 28. 12. 2017. Společně posuzovanými osobami v rámci žádosti žalobce byli pouze žalobce a jeho manželka, která na území pobývala v rámci dlouhodobého víza za rodinným účelem.
6. Žalobce uvedl, že pro žalovaného bylo zřejmé, že pobyt manželky žalobce je závislý na pobytu žalobce samotného, přičemž i jeho manželka měla povinnost doložit doklad o výši svých příjmů podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Manželka žalobce podala dne 8. 2. 2018 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž takto zahájené řízení mělo vůči řízení ve věci žalobce povahu předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu. Žalovaný měl proto zkoumat, zda doložený úhrnný měsíční příjem žalobce postačuje k zajištění pobytu jeho samotného. V takovém případě měl žalobce prokázat měsíční příjem ve výši alespoň 11 280 Kč (7 870

Shodu s prvopisem potvrzuje **Error! Reference source not found.**

Kč nejvyšší normativní náklady na bydlení pro jednu osobu a 3 410 Kč životní minimum jednotlivce).

7. Žalobce označil za nesprávný závěr žalovaného, který odmítl akceptovat podle § 82 odst. 4 správního řádu nově doložené doklady v průběhu odvolacího řízení s tím, že žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce konstatoval, že smlouva o nájmu bytu byla ze dne 1. 1. 2018 a smlouva o výkonu funkce jednatele ze dne 2. 1. 2018, přičemž výplatní pásku za leden 2018 s navýšenou odměnou za výkon funkce jednatele žalobce obdržel v pravidelném výplatním termínu společnosti INAKA s.r.o. až dne 20. 2. 2018, a tudíž ji nemohl předložit před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Bez uvedené výplatní pásky nebyly smlouva o nájmu bytu ze dne 1. 1. 2018 a smlouva o výkonu funkce jednatele ze dne 2. 1. 2018 způsobilé prokázat zvýšený příjem žalobce ke dni 8. 2. 2018. Podotkl, že čistá mzda prokázaná výplatní páskou za leden 2018 činila 19 245 Kč a splňovala podmínku § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
8. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný při rozhodování neposuzoval zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, sp. zn. 9 Azs 219/2014, a zásadu přiměřenosti podle § 2 odst. 4 správního řádu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Uvedl, že námitku neposuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí z pohledu mezinárodních závazků a námitku absence zákonného ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí, dle něhož byla žádost žalobce zamítnuta, mohl žalobce uplatnit již v odvolacím řízení. K namítané neaktuálnosti žalobcem doloženého dokladu o příjmech a vytýkanému neučinění výzvy ze strany žalovaného k doložení aktuálního dokladu o příjmech žalovaný sdělil, že správní orgán nemá povinnost žadatele o pobytové oprávnění poučovat v neomezené míře a vyzývat jej k doplnění dalších důkazů, k čemuž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 45 A 42/2012, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, sp. zn. 9 Azs 64/2008. K namítanému nesprávnému určení okruhu společně posuzovaných osob a od toho se odvíjející výše určující částky, jejíž zajištění svými úhrnnými příjmy měl žalobce v rámci žádosti doložit, žalovaný konstatoval, že se jedná o zmatečnou námitku, neboť v rámci odvolacího řízení žalobce uvedl, že žije ve společné domácnosti s manželkou a synem, přičemž v žalobě se domáhá toho, že měl být posuzován sám. Žalovaný podotkl, že na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí rozvedl důvody, proč nepřihlédl k zásadě koncentrace řízení.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje **Error! Reference source not found.**

Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud nejprve posuzoval námitku žalobce, že v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno zákonné ustanovení, podle něhož byla žádost žalobce zamítnuta. Výrok prvostupňového rozhodnutí zní: „*Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje, neboť žadatel nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.*“ Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z čehož je zřejmé, že žalovaný napadeným rozhodnutím výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nijak nedoplnil.
13. Dle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
14. Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
15. Soud konstatuje, že § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců upravuje toliko povinnost cizince v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu doložit správním orgánům doklady týkající se jeho čistých příjmů a příjmů s ním společně posuzovaných osob. Dané ustanovení však správním orgánům neposkytuje žádné oprávnění k tomu, aby mohly žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout. Lze tak souhlasit se žalobcem v tom, že z výroku rozhodnutí správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje **Error! Reference source not found.**

prvního stupně a ani z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, na základě jakého ustanovení byla žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta. Soud si je vědom toho, že v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, publ. pod č. 3268/2015 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že „[p]ovinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu), je splněna i tehdy, když je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí“. Soud v této souvislosti podotýká, že ustanovení právního předpisu, podle něhož správní orgány měly žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout, nelze zjistit ani z návěti jejich rozhodnutí a dokonce ani z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Z rozhodnutí správních orgánů tak nemůže žalobce, a tudíž ani soud shledat, na základě jakého ustanovení právního předpisu správní orgány žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítly; soud se jen může domnívat, že správní orgány žádost žalobce zamítly dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nicméně toto ustanovení není v rozhodnutí správních orgánů vůbec zmíněno. Soud přitom není oprávněn tento nedostatek výroku jejich rozhodnutí jakkoli zhojit. Soud proto konstatuje, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který žalovaný napadeným rozhodnutím nijak nedoplnil ani neopravil, je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Nedostatek výroku rozhodnutí správních orgánů tak představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 141/2012-57).

16. Soud dále zdůrazňuje, že uvedení ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány měly žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout, je též rozhodné pro posouzení toho, zda správní orgány měly povinnost hodnotit dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jestliže z rozhodnutí správních orgánů nelze zjistit, podle jakého ustanovení žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítly, nemůže se soud ani vyjádřit k tomu, zda konkrétní ustanovení, které správní orgány v této věci použily, jim stanovilo, nebo nestanovilo povinnost zkoumat přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Absence ustanovení zákona o pobytu cizinců ve výroku rozhodnutí správních orgánů tak znemožnila soudu vyhodnotit námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný při rozhodování neposuzoval zásah do jeho soukromého a rodinného života.
17. Soud poté přistoupil k hodnocení námítky žalobce, že žalovaný nesprávně odmítl podle § 82 odst. 4 správního řádu akceptovat nově doložené doklady v průběhu odvolacího řízení s tím, že je žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. V rámci této námítky žalobce též upozornil na to, že výplatní pásku za leden 2018 s navýšenou odměnou za výkon funkce jednatele žalobce obdržel v pravidelném výplatním termínu společnosti INAKA s.r.o. až dne 20. 2. 2018, a tudíž ji nemohl předložit před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
18. Dle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Shodu s prvopisem potvrzuje **Error! Reference source not found.**

19. Soud zdůrazňuje, že žalobce v odvolacím řízení nově doložil smlouvu o nájmu bytu ze dne 1. 1. 2018, smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 2. 1. 2018 a výplatní pásku za leden 2018, kterou žalobce obdržel dne 20. 2. 2018. Soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného obsaženému na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí, že s ohledem na dataci smlouvy o nájmu bytu (1. 1. 2018) a smlouvy o výkonu funkce jednatele (2. 1. 2018) mohl žalobce těmito listinami disponovat již během řízení před správním orgánem prvního stupně, a mohl je tak správnímu orgánu prvního stupně před vydáním jeho rozhodnutí předložit, a proto k nim se zřetelem k zásadě koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu nemohl přihlídnout.
20. Je však třeba zdůraznit, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil k důkaznímu návrhu žalobce, který představovala výplatní páska za měsíc leden 2018, o níž žalobce tvrdí, že ji obdržel až 20. 2. 2018, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí dne 8. 2. 2018. Nutno konstatovat, že tvrzení žalobce o tom, kdy se výplatní páska za leden 2018 dostala do jeho dispozice, podporuje čl. VI odst. 2 smlouvy o výkonu funkce jednatele ze dne 2. 1. 2018; tento údaj žalovaný nijak nezpochybnil. Dle soudu je proto zřejmé, že na výplatní pásku žalobce za leden 2018 není možné vztáhnout zásadu koncentrace řízení obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu. Soud však považuje za rozhodnou skutečnost, že žalovaný neuvedl, zda se na výplatní pásku žalobce za leden 2018 zásada koncentrace podle výše uvedeného ustanovení správního řádu uplatní, a ani neodůvodnil, proč tento navržený důkaz neprovedl.
21. Soud přitom poukazuje na to, že správní orgány či jiné orgány veřejné moci autoritativně rozhodujících o právech a povinnostech účastníků řízení jsou povinny řádně a přezkoumatelně zdůvodnit odmítnutí navrženého důkazu. V opačném případě by totiž mohl jejich postup vykazovat znaky nepřijatelné libovůle v rozhodování (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010–72, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015–51).
22. Soud zdůrazňuje, že žalovaný výplatní pásku žalobce za leden 2018 nijak nezohlednil při posuzování příjmů žalobce (žalovaný vycházel z příjmu žalobce ve výši 13 100 Kč, ačkoli podle zmíněné výplatní pásky byla žalobci za leden 2018 vyplacena odměna ve výši 19 245 Kč), a tedy důkaz danou listinou neprovedl. Soud též opakuje, že žalovaný se k důkaznímu návrhu v podobě výplatní pásky žalobce za leden 2018 v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Soud shrnuje, že žalovaný měl buď navrženou výplatní páskou žalobce za leden 2018 provést dokazování, nebo osvětlit, proč považuje daný důkazní návrh za bezpředmětný, což však žalovaný neučinil. Tím se stalo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
23. S ohledem na zjištěné vady řízení bylo bezpředmětné se zabývat dalšími námitkami žalobce, které se týkaly meritorního přezkumu rozhodnutí správních orgánů.
24. Soud uzavírá, že shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud nezrušil, ačkoli to žalobce požadoval, neboť zjištěné vady lze odstranit v odvolacím řízení.
25. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní Shodu s prvopisem potvrzuje **Error! Reference source not found.**

služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téže vyhlášky].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. listopadu 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje **Error! Reference source not found.**